

XUT!

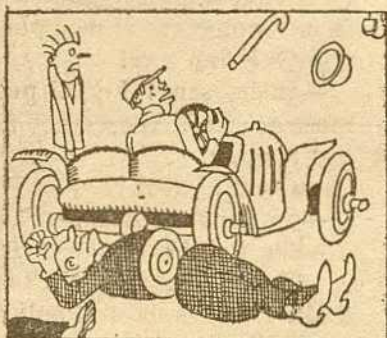

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER NOU, 45

ANY II — NUM. 76
BARCELONA, 30 D'ABRIL 1924

APARTAT DE CORREUS 925
TELÉFON 2753 A

Matances psicológicas
de ases, lumbreras y magos,
fieles, veraces y lógicos.

Célebre por sus paradas,
deja tras de sí un grapat
de personas aixafadas.

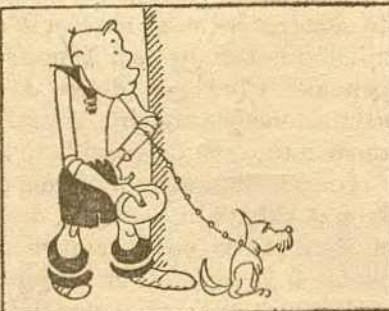
Un medio-interior-centro
que sólo es feliz jugando
en su verdadero centro.

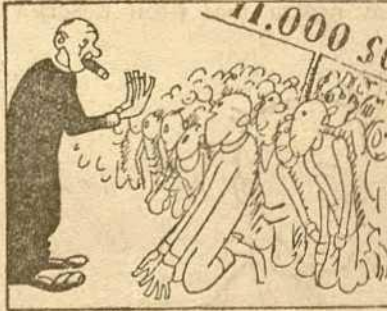
Un portero sin igual
que come el arroz por kilos
de manera magistral.

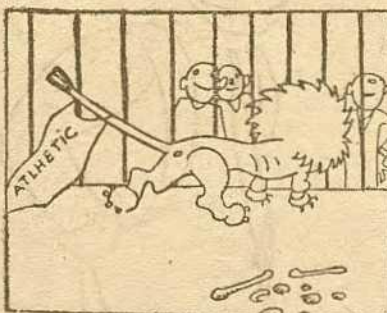
Recuerda bromas pasadas
el doctor, y a los enfermos
cura dándoles patadas.

Defensa sensacional
que tras del oro y el moro
se ha quedado sin un ral.

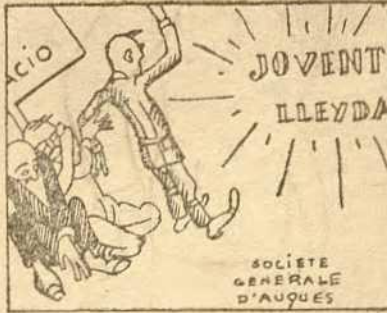
Un cura sin pretensiones
que a sus consocios obsequia
con cientos de absoluciones.

Un león que en campo extraño
recibe serios disgustos
y alguno que otro ñaño.

El equipo del ensueño,
compuesto de un delantero,
un guardameta y su dueño.

He aquí una agrupación
que sufre serios vahidos
y ataques al corazón.

Quatre paraules amb l'Alís... i les altres amb en Paulí

Després del combat Sàez-Alís, sembla que els partidaris de l'un i de l'altre s'haurien tingut d'accontentar amb el resultat i conformar-se els uns amb el títol de *challengeristes* i els altres amb el de campions. Però el foc no s'ha apagat. Els del campió asseguren que, de cent vegades que es fes el combat, noranta nou vegades guanyaria l'Alís per K. O., i els del *challenger* es juguen el nas que les noranta nou les guanyaria en Sàez per punts.

Això ens demostra que quan un aficionat s'encega, no el convenç ni en Larruy vestit de Pare Etern.

Com que nosaltres en tot això hi ensumàrem disgustos de família, mandanga passional i contrarietats, ens llençàrem a fer una entrevista per tal d'esbrinar el que no ens confiessin i acabar-ho d'embolicar fent la xafardera i afegint llenya al foc.

La nostra mai prou descrita

L'Alís

Redacció ha sofert una innovació. Darrera de la premsa hi tenim instal·lat un aparell de ràdio-tele-xafarderia que ens permet, recollint les ondes etèries, sentir tot el que volem i que els altres no volen que se sàpiga.

L'aparell l'ha fabricat en Cuscunilles, amb una regadora, una espadanya, uns elàstics de punt de ganxet i sis bernilles de paraigua. La regadora recull les vibracions de l'atmosfera, mentre l'espadanya va eliminant els paràsits, i aleshores, per mitjà de l'elasticitat dels elàstics, les bernilles escampen els sons amb tota perfecció.

El dissabte, tots els sidralistes de la casa estàvem abocats de cap a l'aparell. Es sentia clarament una conversa entre l'Alís i en Paulí. L'Alís deia:

—No hi vull anar, jo! Potser seran mitja dotzena amb gaiatos i em desfaran la carenada.

La veu d'en Paulí responia, excitada:

—Doncs hi aniré jo! Vull que en «Corredisses» se'n recordi de mi. Un home que està sempre al peu del canó per defensar el «Barcelona» no té dret a censurar-te a tu, que n'ets soci!

Tots els de casa exclamàrem alhora: «Mau!!», i l'amo, assenyalant-me la porta, em va fer l'ullet i jo vaig sortir corrents, endevinant què era ço que volia.

En Paulí em rebé molt amable, amb el *sueter* de cafè amb llet i les ulleres de conxa.

—Vostè és del XUT!? Molt bé! Encantat de coneixe'l. Però tingui present que tota l'amabilitat i *guayaba* que posaré en el transcurs de la entrevista, es convertirà en odi i patacades si es permet la més lleugera broma amb el meu *sueter*.

—Que és històric, potser?

—Sí, senyor. Aquesta armilla és la que va decidir als romans a nomenar Petroni rei de l'elègància.

Davant d'un argument tan transcendental, un servidor es prometé interiorment no ficar-se amb el *sueter* encara que l'hi manés el *sursum-corda*.

—Escolti i dispensi: de què ha vingut aquesta guerra amb en «Corredisses»?

—Home, que aquest «Corredisses» és un home que no sap una papa de boxa i ha tingut l'atreviment de dir que en Sàez és més noble que el meu *poulain*.

—Què diu, ara!

—Ja ho sent! I jo li puc demostrar que l'Alís és noble perquè té el *de*.

—Com, el *de*?

—Sí, senyor: Alís de Paulí.

—De Paulí?

—Es clar, home! No és meu l'Alís? Doncs és *de* Paulí.

—Ai, caram, caram!

—Jo, el que vull, és que aquest «Corredisses» un dia caigui a les meves mans.

—Per què no organitza una vetllada a base del combat «Corredisses»-Alís?

—Perquè l'Alís no ho vol. La premsa li fa por. Es massa jove encara.

La conversa anava esllanguint.

EN PAULÍ

se. Jo no sabia què preguntar-li, car justament la brometa del *sue-ter* que m'havia prohibit era el que més em temptava. Vaig sol·licitar veure el seu *poulain* i m'hi va acompanyar.

L'Alís estava entrenant-se clavant cops de puny contra un tau-ló i esquivant el cop de paraigua que li engegava un carrabiner. El motiu d'aquest entrenament *sui gèneris* era degut a què, amb el mal geni que havia posat l'Alís després de no haver pogut deixar K. O. a en Sàez, els *spar-ring-pastuers* s'havien declarat en vaga perquè els masegava i els malmetia fins que no servien per res. Jo vaig preguntar-li :

—Ricardet : ¿no en va pas tenir la culpa aquella damisella prima i rossa amb qui parlaves abans de començar el combat ?

—Pavero, poca-solta, ximple i carcamal !

Això m'ho digué l'Alís treient foc pels queixals i empaitant-me, però jo, mentre corria estalonant-me els ronyons, somreia satisfet perquè ja havia pogut tenir les quatre paraules amb l'Alís.

...I l'amo, per torna, encara va clavar-me una *bronca*.

De desagraïts l'infern n'està ple.

EL MOSSO ENCARREGAT
DE LA CACERA DE PUCES

Enigmes

—¡ Vive Dios ! ¿ Lo aseguráis, o bien ilusión forjada por vuestra mente alterada es esto que me contáis ?

—Sois un mancebo infeliz, y al dudarlo me ofendéis, señor mío ; os quedaréis con un palmo de nariz

cuando el hecho que os menciono sea una «realidad».

—¡ No continuéis, por piedad, que ¡ ay de mí ! me congestiono !

Apoplético Cardona va a volverse si se entera ; en un San Boy degenera la Junta del «Barcelona» ; el socio se suicida, o bien se entrega al sidral.

Esto puede acabar mal si no hay alguien que lo impida ;

puede que con su oratoria mosén Lletuga, con calma, logre hacer vibrarle el alma, ya que su fe es bien notoria ; y vos que estáis enterado, sabéis la causa secreta ; no será por la peseta ;

¡ jamás en esto ha pensado su deportivo magín !

El metal no le obsesiona y en el mismo «Barcelona» lo tiene en pruebas sin fin demostrado ; más bien creo que otra causa debe haber y que no sabemos ver.

—Mas esto es hacerle un feo al glorioso club decano.

—Será que Zamora, acaso, le tiene a dar este paso.

¡ Oh misterio del arcano, quién descifrarte pudiera !

Sólo falta que su ejemplo sigan y dejen el templo de Las Corts Martí y Piera.

El socio se da de baja, pues quiere ser campeón ; Cabot el vientre se raja cual un heroico nipón.

¡ Válgame Dios, qué dolor !

¡ Sami, no nos abandones, pues once mil corazones por ti laten con fervor !

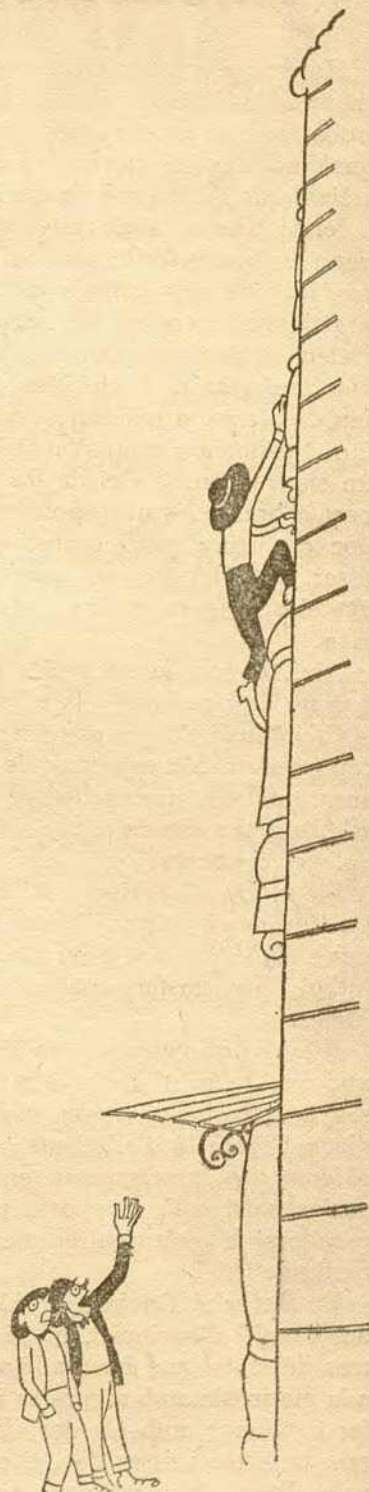
¡ Ah, La Riva, mal hermano !

¡ Si al «mago» nos arrebatas, tu corazón inhumano ens menjarem amb patates !—

Diàleg que vaig espiar una nit que trist estava i «sidralitzant» anava, tot fent esses, a clapar.

MANELET,

Barón de Casa el Ancho

EL «HOMBRE-MOSCA»

—A mi, aquest *hombre-mosca* no m'emociona. Trobo més en grescadors un salt d'en Sami, el *hombre-llagosta*.

Atletisme?... Esport?... Camelo!!!...

Haviem procurat ocupar-nos el menys possible de l'atletisme; trobàvem que era una cosa en la qual no ens hi devíem ficar; creïem que l'atletisme no era per a fer-hi broma, sinó que servia per a fer homes forts, per a millorar la raça dels pobles que el practiquen, i encara ho seguim creient, a pesar de tot; ara, que *aun hay clases*. Els pobles que fan esport per a millorar la raça, fan el *primales*; aquí s'ha trobat un sistema millor: el de fer esport cobrant; és un esport molt poc esportiu; però esport deu ésser, des del moment que els que el practiquen es diuen *sportmen*.

Així, doncs, ja no tenim per què no ficar-nos amb els atletes, els directius i els que paguen; al cap i a la fi, són esportius de pa sucats amb oli, que en lloc de fer atletisme fan diners com els futbolistes *amateurs*.

La secció d'atletisme del «C. D. Europa» ha sigut dissolta degut a això; ja en té prou amb el futbol, per gastar quartos, en Mates.

«Però—diran vostès,—no hi ha una Federació d'atletisme?» Sí, senyors; hi ha una cosa que en diuen Federació d'atletisme; però com que, precisament, en sa major part, està composta pels pecadors, és molt natural que no castigui.

En Bernabé Rovira, president del Comitè Provincial, no té altres defectes que ésser aficionat a la magnèsia amb aigua-ras i de fer *combinas* amb els del «Barça», amb tot i ésser de l'«Espanol». Perxò hem procurat anar-lo a trobar, per veure si ens conta quelcom.

—I què: què me'n diu dels *records* de Saragossa?

En Rovira em mira i riu.

—Oh! Esplèndids i originals!

Només té de tenir en compte que la pista estava mal marcada i que les sortides es varen donar malament; però com que allí només hi érem nosaltres, varem fer tants *records* com vam volguer.

—Però, com és que vostè, essent de l'«Espanol», va permetre que els fessin quasi tots els del «Barça»?

—Oh, *amigu*! El negoci és el negoci! Em varen prometre que em comprarien una partida de... *Bueno*; no l'hi vull dir.

—Escolti: i això de què les proves de pre-selecció per anar a Saragossa, s'acordés fer-les al camp de l'«Europa» i es fessin al del «Barça», com va ésser?

—Veurà: va ésser per què els del «Barcelona» no es molestessin.

—Per què, si els únics que es podien molestar eren els de l'«Europa»?

—Sí... veurà... però és que el camp del «Barça» és més gran, m'entén?

—Sí, ja; però deuen haver protestat els «europeus», oi?

—No els hem deixat. Fem les reunions quan ens dóna la gana i quan ells no hi són, i així en Caba té de callar. Però nosaltres procurem acabar amb el professionalisme, això sí. Miri, ara mateix, en Meléndez és periodista i corredor; doncs no pot ésser; ha d'ésser una cosa sola: o corredor, o periodista.

—Que vol dir que ja en té per viure amb ço que en treu, de córrer?

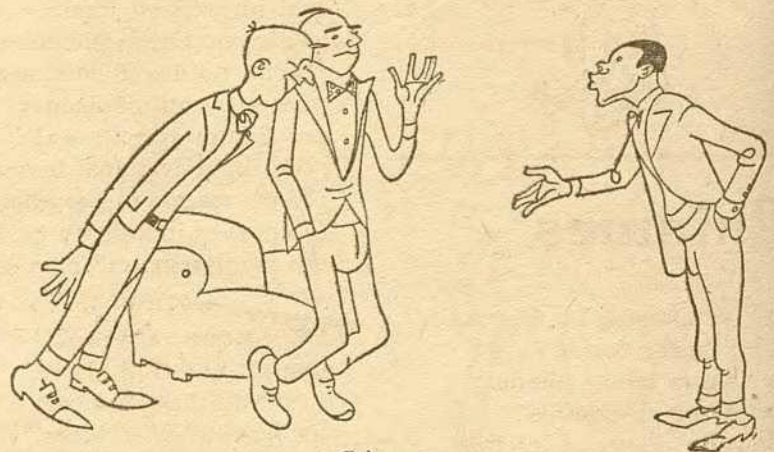
—Què diu, jove? Vostè no hi és tot! De córrer no en treu res més que suades i prou... I ara! Què vol suposar?

—Res, home, res! Però com que per avui ja en tinc prou, un altre dia continuarem.

CROS-PIT

SE NECESITA

una revista de deportes para dar coba a los socios del «Barça», pero que parezca imparcial. Urge. — Dirigirse al «F. C. Barcelona».

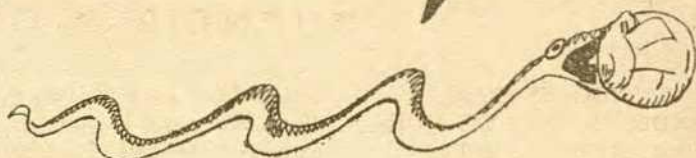

LÒGICA

—Però, per què dimoni vols ésser refli?

—Perquè ja estic tip de què tothom em digui covard. Vull demostrar que no en sóc!

LLETRES OLÍMPIQUES

«Villelongue de Dessús, 27-4-24.

»Estimats companys del XUT:

»Em passa un cas extraordinari. Estic a la presó fa tres dies. M'han pres per en Landrú. Ja us explicaré com ha anat. La mestressa de l'hostal on estic em va preguntar si era capaç de deslliurar-la d'un animaló que li feia la guitza. Es tractava d'un lloro que posava adjectius denigrants davant de les paraules «Mere de Dieu» i «Pere Eternelle». Jo, que de covard no en tinc res, vaig agafar la mà de morter d'una revolada i, castanya per aquí i castanya per allà, amb poques envestides el lloro va quedar de cos present. Però vet aquí que a la dispesera, al veure el lloro de cos present, se li varen remoure les cordes sensibles i es va desmaiar com una damisella graciencina davant de les etxures d'en... X. (No posem el nom per-

què estem espantats.) El veí del costat, que és gendarme, al veure'm a mi esgrimint una mà de morter i un lloro ensanganat als meus peus, junt a una dona desmaiada, féu un bot i em digué: «*Vous êtes Landru!*» I sen-

se més explicacions em va detenir. De primer vaig plorar el meu infortuni, però més tard, a l'assabentar-me de què em traslladarien a París, vaig sentir una gran joia. Podria fer el viatge en tren! — *Esquimal de Gratallops.*»

«París, 29-4-23.

»Estimats sidralistes:

»Ja sóc a París i lliure com el pájaro en la selva i com el pez en el agua!

»El president del Tribunal es va convèncer de seguida de què jo no era en Landrú. Em va dir:

»—*Vous êtes Landru?*

»—Al tanto, maître!... *Je suis l'Esquimal de Gratallops!*

»Quan va sentir això, em va abraçar i em va felicitar. Era un llegidor del XUT! i sidralista reconsegurat.

»Ja sóc lliure! La setmana entrant escriuré quelcom interessant sobre la preparació olímpica i tots els preparatius que es fan.

»Tinc en projecte unes quantes entrevistes amb els entrenadors de tots els equips.

»Fins la setmana entrant.

ESQUIMAL DE GRATALLOPS

Les entrades d'en Surroca

El dia abans de jugar el partit «Sporting»-«Barcelona» a Madrid, uns quants jugadors dels dos equips, entre els quals hi havia en Surroca, varen comprar entrades per anar l'endemà el vespre a teatre a veure una sarsuela. L'encarregat de guardar les entrades fou en Surroca. El

defensa del «Barça», mentre sopava, tingué la desgràcia de què li caiguessin les entrades al mig d'un plat de carn amb suc i li quedessin fetes un mapa. Les va eixugar i se les posà a la butxaca.

L'endemà, a l'acabar el partit, no hi havia un jugador que s'aguantés dret i tots plegats resolgueren no anar al teatre i vendre's les entrades.

En Meana, al veure aquella porqueria, es va esverar.

—*Pero, ¿qué es esa...?*

—*Si, mire, se me han tacado*

una mica... — va respondre en Surroca, avergonyit.

...I en Meana, calmosament, dirigint-se als altres jugadors, digué:

—*¡No lo dije! Este tío siempre ha tenido las entradas muy sucias...*

Històric.

J. R.

Tratado psicológico de futbol

(Al alcance de todas las fortunas)

Seguido de 12 apéndices y un cuadro sin óptico

por

BUENDIA Y GASOL

CUANDO ES GOAL,
CUANDO ES «QUE DE QUE»
Y CUANDO ES PIFIA

Es goal cuando el balón entra en la puerta o cuando al reflí le parece que ha entrado.

Hay goles de mil menas de maneras. Los hay directos o sean, que la pelota, con aquella formalidad, va desde el zapato del que endiña al xut, a los dominios porteriles. Los directos, en todos los países, acostumbran a llevar gran velocidad. En el nuestro, no gaire.

Son goles de esquitllada, los que rebotan en el palo, conforme se entra por la banda de dentro. Estos son los más empipadores, pues los porteros si quieren «plongear» se estabellan la closca y si quieren agafarla con la mano se xafan los dedos. Los goles de retruque son los que, de primer entuvio, tocan a un portero, defensa o guardia de seguridad de los que hay por allí cerca y luego, traidoramente, se cuelan con aquel contento. Son unos goles de aquello más enredones y embusteros. Por eso se cuelan.

Los goles de farga vista son aquellos que entran como La Riva en el campo del «Español» por creer el portero que van a la quinta horca. Estos sólo les entran a los porteros barquillos y a Zamora.

Los goles de pifiada son aquellos que el delantero quiere tirar a la

izquierda, y hace mistos, y ves por donde entra por la derecha. El portero, en este caso, hace un salto y el ridículo y el delantero pifión hace como aquel que lo ha hecho expresamente.

Los antogols son aquellos que endiñan los defensas y medios de casa. Hay para tirar el sombrero al fuego. Montesinos, de esto, sabe la prima.

Y por fin, hay los gols de patacada, cuando se arma un «merdie-ri» de casa el ancho y todo dios carga y, sin saber cómo, buena noche y buena hora: te ha dado el disgusto.

No cuento los goals de penal porque no tienen suelta ni vuelta. ¡Gran mal se hacen! En cambio, los otros encuentran *dulce un penal*.

Los que de qué son una mena de abortos de goal. Son casi goles. Conatos de intento de goles, que diría Cabezas. Son aquellos que para el portero por potra, con la punta del tacón o del dedo chico de la mano izquierda. Son aquellos que para el palo, que muchos golpes juega que ni Zamora. Son aquellos que rebotan en el melic de un defensa, ¡Hacen una rabia!

Las pifias son... las pifias. Así como hay ases y casi bien ases que son unos trunfos en encolomar tantos, hay un pedo de delanteros que si les diesen una pafia por pifia se harían barba de oro. Los hay que a

30 centímetros del goal la tiran a kick con aquel salero. Otros que la tiran a las manos del portero. A éstos, el público les dice *vendidos o bandidos*: no se ha podido poner en claro.

Un goal puede ser válido e inválido. El goal válido es el legítimo, que pasa sin dificultad. Claro que los recipientes siempre rondinan y dicen que es orsaí, pero no les vale el griñolar.

En cambio el goal inválido es como los nabos sevillanos: no pasan. Entre ellos hay:

Aquellos que la mayoría del público protesta, sobre todo si esta mayoría lleva garrotes y está empipada. En este caso el reflí debe enrecordarse de la familia y pensar que si la diña el club no puginará un céntimo. El miedo guarda la vida.

Cuando el goal ha sido hecho con las manos. En este caso es fulo.

Cuando antes de tirarse se ha suspendido el partido.

Cuando resulte asesinado el portero.

Veto-aquí. Parece embustería que con estas reglas tan claras, más claras que las pretensiones de Peidró, haya *reflí* que se haga un enredo. Un goal puede ser goal y no ser goal, como Oscar puede ser un as hasta que hace llufa.

(Continuará)

Recull d'itineraris excursionistes

(Excursions a realitzar en un sol dia)

Tots els que preparen sortides de Primavera, deuen comprar el llibre aquest, que cita llocs, belleses arqueològiques, preus del viatge i durada dels trossos que han de fer-se a peu. No porta el «menú», perquè això va a gust de l'excursionista. ¡Caminantes! ¡Peregrinos! ¡Excursionistes! ¡Alpinistas y baix-pi...nistes! : :

De venda en totes les llibreries i en la nostra Administració

Jocs Florals del «XUT!»

TREBALLS REBUTS

L'AMOR AL CLUB

Lema: «D'aquell amor».

Responent a la comanda
de tres genis colossals
que mantenen com a dides
aquests tendres «Jocs Florals»,
he compost aquestes troves
qu'han d'esdevenir immortals.

L'amor, diu un sabaté
que a estones és futbolista,
és el sentiment que te
tot aquell bon deportista,

car els clubs viuen d'amor,
de l'amor que tots hi tenen:
per ço lluiten amb fervor
i amb dignitat el mantenen.

Juga i s'esposa'l defensa
que li trenquin el carpó,
i el porté una rassa llença
que omple'l camp d'espectació

i pot al club defensar!
I els devaners i els mitxos
amb braó solen entrar,
no per goigs ni per capritxos

sinó per l'amor que tenen
al club que'ls deixa jugar.
Els, per amor ho entenen
i fins ho fan respectar;

però amb tot i això, senyó,
es veuen certes cosetes
que fan creure de debó
que'l seu amor son... pessetes.

ZEUS

TEMA LLIURE

SAMITIER

A una glòria nacional.

A tu oh gran Samitier
aquestes ratlles dedico,
perquè vegis euan sincer
les teves virtuts explico.

Quant surts tot amohinat
al camp i amb cara de pena,
penso entre mi ja hem guanyat
avui en fa una dotzena.

Amb tes superbes entrades,
els teus cent salts per minut,
i amb aquelles filigranes
amb que prepares un xut.

Aquelles fines trompades
que reparteixes tan bé;
i aquelles suaus patades
que al contrari fan malbé.

Per tot això bé et mereixes
qu'et diguin—maravilloso,
i ademés també gandeixes
de mago i de virtuoso.

I quant te'n vagis del món,
(que Deu faci sigui tant
per posar admirar el teu art
de jugador de saló),

Et farem un monument
molt més alt que el de Colón,
amb una inscripció dient:
«Samitier, Rey del balón».

I generacions futures
veneraran el teu nom,
i tes clàssiques postures
imitarà tot el món.

i per recort i memoria
de tus proezas sin fin,
en parlarà gran l'història
que del gran Rey Felip V.

M. T. A.

L'AMOR AL CLUB

Lema: «Avants, ara i sempre».

Jo del futbol res sabia,
car, ni als «savis» coneixia,
del esport de la patada.
Ni dels «Refis», ni dels «Clubs»,
ni dels «panals», ni dels «xuts»,
en sabia una paraula.
Ni d'«orsais», ni de «friquics»,
ni de «fuls», ni «jens», ni «quics»,
sabia el significat.
Mes un dia, oh benaurança,
la cosineta Esperança
volgué que l'acompanyes,
i com qu'es tendre i bufona,
i té la cara tan mona
no podé dir-li que nó,
murmurant, plena d'encís,
qui em vulgui a ne mi, Lluís,
tindrà de aer futbolier.

Des de el dia senyalat
que va entrar-me la passió,
ni un sol partit he deixat
per gaudir de l'emoció.
Ara ja soc «enragé»,
socio-primo i barrilaire,
del Club qu'està mes enlaire
i té socis de parné.
Per això sento qu'el pit
plé de goig i bona fé,
batéga sempre sens fré,
mogut per un dolç neguit.

«La vida sin amor no se comprende»,
i es per això, oh Club de mes entranyes,
que tu m'has fet sentir coses estranyes
fins ara molt difícils d'entendre,
i es per això, que avui t'aimo amb deliri
ja qu'ets dolça il·lusió de joventut,
i et prometo regalar-te un llarc ciri,
si en ta carrera no ets jamai vençut.
Per tu sofreixo molt, per tu sospiro
mes de vint-i-quatre hores cada dia,
per tu a la festa, penjat del tranvia
exposo la vida, fins que t'oviro,
per tu a la vigília d'un bon partit,
m'aixeco del lit quaranta vegades,
pensant en los vents, plujes i nevades
que podessin aiguar el meu dalit,
per tu, dintre el nostre camp preciós,
hi he aguantat la pluja, el sol i el fret,
i he aguantat també, amb goig, algun bo-
qu'es perdía disputant-s'el entre dós. [let

Després de tanta i tanta emoció,
estic ben decidit sacrificar-me,
i he pensat ara, en holocaust, casar-me,
amb la cosina qu'obrí la passió.

SHOLER HOLMES

TEMA LLIURE

Lema: «Enterraments».

El que va quedar enterrat
al dimecres prop passat.

Com que som molt xafarders
els volém assabentar,
del que anaren enterrar
alguns «asos» futbolers.

En Plakko, els onze gois
que portà de sant Mamés,
En Sancho, mil páfies mes
a dessota d'uns rajóls.

L'Alcántara soterrà
llur carrera... deportiva.
I En Zamora, d'En La Riba
el que no's pot explicar,

Un gran feix, en Mallorquí,
de jerséis de tots colors
i En Sami, onze mil cors
qu'ell sol, ha fet consumir.

En Feliu, la gran desgracia
que tingué en la selecció
i el capitá Pelaó
els galóns del club de Gracia.

En Juliá les etxures
que billava tot jugant.
I En Cros, sa part de davant
per no espantar criatures.

En Surroca i Montesinos
un bon xic, de llur brutícia (1).
I molts altres, l'estultícia
que l'leven dentro sus sinos.

I si anavam continuant
no acabarien mai mes.
I veurán, per pocs calers
crec que ja'ls hem dit bastant.

K B 7777 GERMANIS

(1) En l'avenir jugaran net.

TEMA LLIURE

VARIES COSES

Carcamales, animales
son todos profesionales.

Futbolistas, deportistas,
mandangueros y rumbistas.

El futbol, boxa i ciclisme
no malmena l'organisme.

Si al futbol vas algún dia,
no val a badá, Maria!

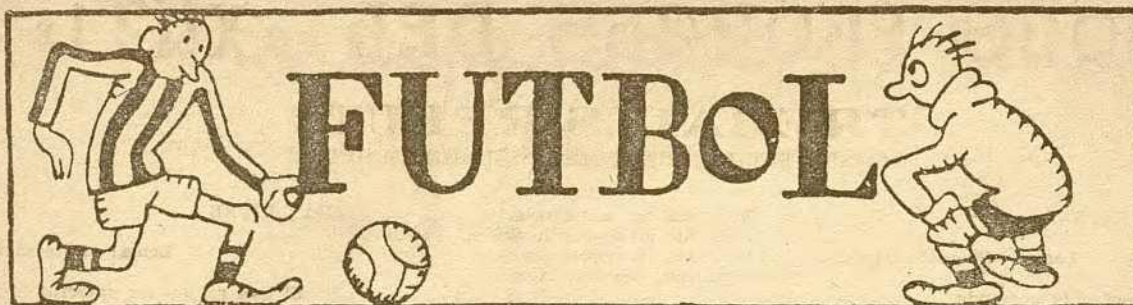
Si ton xicot és deportista
prepàra-li alguna pista.

El meu germà es va matà
d'un xut que volgué parà.

D'una passada a l'extrem
diu que feu descarrilà un tren.

I per fi se va morí,
doncs la grippe va tení.

CARÓMTE, DE BILBAO

La mandanga del diumenge, o, qui dies passa, anys empeny

L'amo em té manat que faci una ressenya amb tots els ets i uts. La vol cronomètrica i cronològica. Es farà la guitza.

Jo tinc conviccions. Crec que del treball en ve el cansanci i que la laboriositat és la mare de tots els vicis. Sobretot el treballar en va em fa més repugnància que els de Lleida a en Rossell.

I crec que fer ressenyes és penjar en va. Els que hi han anat, prou que ho saben ço que ha passat. Els que no hi han anat, compren el *Mundo* o *La Vanguardia*. Quan surt el XUT!, ja la ressenya és escalfaïda. Ves si bada l'amo!

Per això—i perquè és més còmode no fer-la—no la faré. De primer antuvi, l'home escarraç que tots portem dins, es va empenyar en omplir de notes aquella llibreta d'apuntacions que em va costar deu cèntims. Però, després, l'home taül que encara portem més endins, va reclamar els seus *fueros*. No hi haurà ressenya.

Però, tanmateix, és llàstima que les notes no vegin la llum del sol o de la bombeta elèctrica. No hi ha res que quedi més desconegut que ço que hi queda. Per això no me'n sé estar. Sóc dèbil...

Ovació als irundarres... En Matias saluda com els *toreros*.

En Cabezas, que abans era *tauròfil*, sospira.

Entusiasme descriptible al sortir els nostres. En Planes està groc. Serà el ventrell?

Surten els de casa i volen fer la tirana als altres, però en Sami erra el tret. El mateix fa en Sancho, però el surt el dóna. Als sis minuts en Sami enguixa i fa un que de què. Ai!

En Pasqual veu venir l'Errasquín i surt a rebre'l. Sort d'això. En Sagi envia un recadet a l'Emery, aquest es fa un «tarugo», i en Sancho, en lloc de ficar-la dins, la fica fora. Hi ha un moment en què entre en Planes i en Pasqual ens fan trontollar la víscera cardíaca. Però sort de la sort. A en Sancho l'afaiten amb «Gilette» i no se'n sap avenir. En Pasqual fa un *feio* a en Vázquez, tornant-li un regalet que aquest li feia. En Matias porta mala *ideia*, però es fa la guitza.

Els cinc davanters del senyor Cardona troben una pilota sola i abandonada davant de l'Emery i els fa consciència abusar de la situació. Són uns sentimentals. L'Emery és ovacionat al deturar un xut d'en Sami. Mal fet: a l'enemic no se'l deu aplaudir. En Carulla, que veu en Planes pensant en la mona de Pasqua, està al tanto, i sort d'ell, que, sinó ens l'endinyaven.

En Torralba fa de Providència. En Pasqual topa amb en Vázquez. No hi ha fractura. El reflí comença a fer la mula. En Piera envia una indirecta, i l'Emery, enlluernat, creu que és una *vana il·lusió de los sentidos*. Sí, sí: quan se n'adona, ja la té a casa. Llavors, ell que sí, que fa un *plongeon*. Mira què tal!

Ara dominem. Fins es juga fi. En Bergés fa de pal, per lo qual l'Alcàntara s'empipa.

L'Emery juga com un home i sembla la paret del «frontón».

I arribem a la mitja part i tot-hom està content, i amunt i crits i endavant les atxes.

Segona part. L'expectoració és general. L'Emery es llueix i torna a lluir-se i fa el caca, i l'Alcàntara s'hi empipa i en Sami ídem. El reflí, en el ram de l'orsai, es fa un tip de tocar *pito* i no hi toca *pito*. El públic li dedica una serenata i ell s'esvera i tot ho esguerra. I llavors vénen patacades, brutícies, *ardides* i travetes, i fins l'Alcàntara vol ser-hi.

Però la cosa s'asserena, i quan l'Alcàntara aprofita un cop de cap d'en Bergés—quina oportunitat, redena!—per a sucra el segon, trenta cinc mil cors esbateguen i setanta mil mans piquen... I després s'acaba, i vet-ho aquí.

Però, ara que hi penso: vols-t'hi jugar que m'ha sortit una ressenya? Es prou que sempre l'amo tingui de sortir amb la seva, vatua el sidral!

CUSCUNILLES

Terrassa-Osasuna

Allò que dèiem l'altre dia respecte a l'*Hado Adverso*, ha tingut confirmació una vegada més amb motiu del partit «Terrassa»-«Osasuna». L'*Hado Adverso* va perjudicar els egarenses tant com va poder, i els pobres nois, *handicapats* per no poder posseir la potra dels de Pamplona, sucumbiren com herois, amb un zero més aclaparador que una epidèmia. Ultra això, el «Terrassa» es deixà imposar pels cognoms espadors dels jugadors contraris. Figurin-se, *na-da menos*, que els jugadors de l'«Osasuna» es diuen Aveta, Zofaya, Hundain, Ochoa, Gofii, Luzarreta, Eraso, Burgaleta, Urquizu, Gurrucharri y Muguino. Els egarenses, acostumats fins ara a jugar contra equips que els jugadors es deien Peret, Noi gran, Llagostera, Nasi, etcètera, quan sentiren aquells cognoms es cregueren en presència dels onze genets de l'Apocalipsi deportiu i se'ls va arronçar el

llombrigo fins a tocar-los l'espinada.

Es el que deia en Massagué: «*Al pan, pan, y al vino, vino*»; però que a un defensa li diguin Zofaya, això, la veritat, escriuix.

Els de Pamplona, mitjançant una bufada formidable, feren escapar la primera pilota de les mans d'en Marcet, i aquesta, *viento en popa*, es va entafurar dintre la xarxa com *don Pedro por su casa*, i els egarenses sofriren el primer surt i la primera decepció.

Per si això era poc, el col·legiat Sánchez féu tirar un penal contra els nostres campions del grup «B», i, com que va entrar, el pànic, l'aclaparament i l'extenuació física es deixaren sentir de valent i ja no feren res més de bo en el que restà de partit. En Sagarra s'esforçava a aguantar les agalles, però no podia ni amb les mitges. En Papell semblava una velleta de vuitanta anys i caminava balb i sense forces. En Roig, amb el fetge a la

butxaca (ja l'havia tret per la boca), cantava *Saetas* i prometia l'ànima al diable si guanyaven. En Santolària s'arrencava els cabells i renegava com un carreter. Tots estaven trasbalsats. D'això se'n va aprofitar en Muguero, que d'un xut com una catedral va aconseguir un altre gol i el partit va acabar amb el resultat d'u a zero.

El desempat es fa a Sant Sebastià i arbitrarà en Gasituaga.

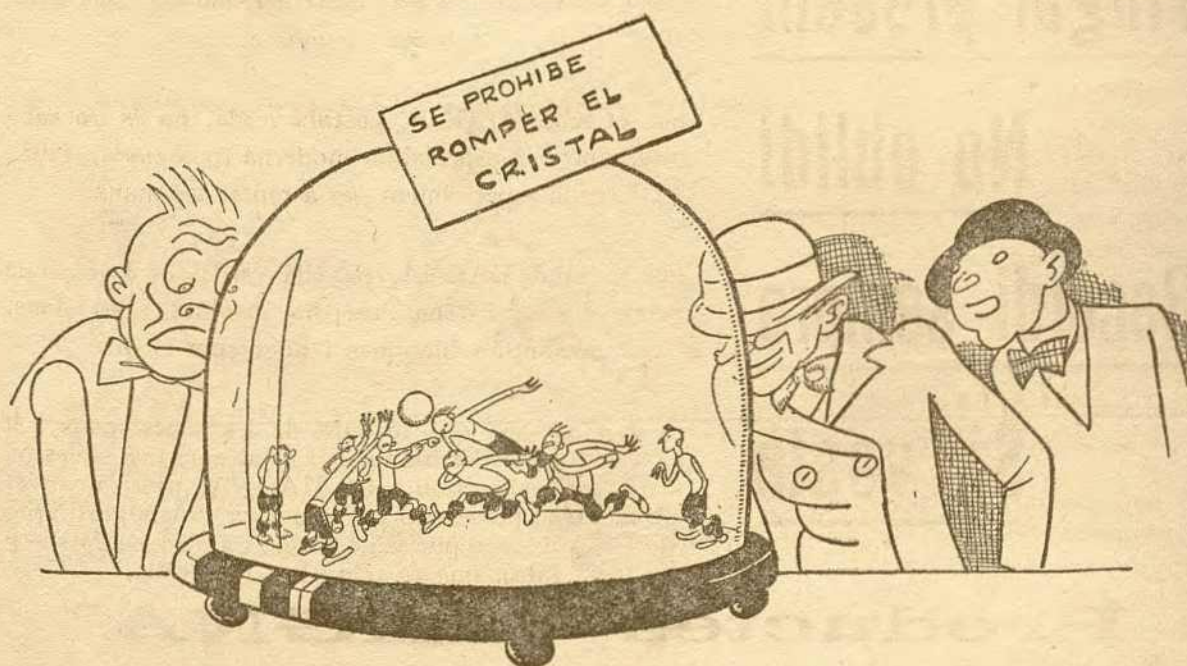
Desitgem als terrassencs una victòria ben sorollosa o una hora ben curta.

D.

SEÑORITA

DE POSICION

casaría como mosén Lechuga manda con portero. Inútil presentarse sin automóvil.—J. R., Moscas, número 366, pral., 7.ª.

Projecte del savi sidralista senyor Shòmines de Llofriu, per poder efectuar els partits de campionat amb tranquil·litat i sense crits

CICELISME

L'amo ha castigat a en Quim a tres setmanes sense sou, i fiança de l'import de viatge de la Plaça Urquinaona al Guinardó, i dany i perjudicis promoguts al fer cua per agafar el HP. 9 Foronda. No vol que en Puig, del «Bar Robinson», ens escrigui cap lletra dient que som uns fumetes. Poca-soltes, sí; per això ha creat la medalla poca-solta per a premiar-nos. Per ara en Dova és el campió d'aquests envejats premis.

En Quim, ex-torero, ha fet una ressenya de *pan y toros*, i l'amo la volia de sidral i esport.

Malgrat el no haver vist cap individu del jurat, forçosament havem de publicar la d'en Quim, que és així:

«La cursa de braus... *routiers* que el diumenge la «Penya Robinson», amb vint-i-cinc cartells diferents, ens deixà assaborir,

fou el *delirio* i el *despiorren*. Tothom recordava l'enveuable temps d'en *Crespito*, *Magdaleno Rubio*, *Serrín*, *Gargalloncito* y otras hierbas.

Guàrdies, creu roja, banda musical i tot el que requereix el cas.

Primer sortí la *cuadrilla* de segones i terceres, tots amb llur trajo de *lucos*, marcant el pas amb compàs de quatre per vint, donant començament a la festa.

El president de cursa, que era l'entenimentat Fontdevila, es tregué el mocador i, sense donar temps de retirar-se l'agutzil, donà la sortida a les tantes del seu rellotge.

L'expectació era grandíssima, puix tothom es creia que hi hauria sang, ja que sortiren fets unes feres.

El primer *quite* el féu en *Farguitas* i darrera d'ell els altres. Un mal *pinchazo* de *Carpito* li

entreté la cursa. Semblava que tots es jugaven la vida.

A l'hora suprema del *remate*, *Cantirito* donà una *larga*, seguidament una *espantá* que li caigué l'ànima i els trastos; en *Farguitas*, aprofitant el canguelo, agafà els trastos i clavà una *delantera* (no sense abans fer uns *pases* de pressa), que la fera es rendí al moment.

Els ¡*olé los buenos*! i la pica-menta del... sol foren grans. Quin estusiasme! Tothom dret. Li tiraven botes, cotilles, gorres, *sostenes* i altres aparells del cos humà. (Música.)

En *Cantirito*, feia veure que plorava i s'arrencava els cabells de la punta del nas, pel mal matí que havia tingut. A nosaltres, sidral, perquè ens semblà que l'*espantá* fou fuleria perquè així no prengué l'*alternativa* i tindrà contractes per al Campionat de Catalunya i altres curses.

Regamenta, qui té set i vol beure i segona part.

Tingui present

No oblidi

Recordi sempre

Si vostè

que les mans són la part de la persona que més s'embruta i contagia.

que el sabó MAGNA, pastilla verda, no és un sabó més, sinó una especialitat moderna (patentada), fabricada especialment per a rentar les mans.

que el sabó MAGNA, pastilla verda, és l'únic que neteja del tot i dóna l'asèpsia absoluta a les mans, deixant-les blanques i fines com el lli.

és una persona que té cura de les seves mans i li agrada veure-se-les blanques i netes com mai se les ha vist, renti-se-les amb sabó MAGNA, pastilla verda, a 0'80 i 0'40 pessetes, i per a la seva toaleta gastí sabó MAGNA de coco puríssim, a 0'60 i a 0'80 (segons perfum), que és una altra meravella.

Productes "MAGNA"

Diagonal, 339, 1.º, 1.ª

BARCELONA

Surten els novillers i música i mocador a l'ombra. Al sol bronca que promogué el «Boig de Gràcia».

En Manresito fa el salt de la garrotxa, i gràcies a la llestesa del mico-savis no el maten. Aca bada la cursa, passa a la infermeria. En Pepe Generito, d'un pinchazo reventà i cridant «Cavalls!» agafà el primer que va trobar.

En Cabellín es retirà de la Plaça... d'Horta perquè li tiraven taronges agres.

Una capitalista (raspa) es tirà als mitjos i fou enganxada i volejada. La mare d'en Joselito Escrich, pregant a la Verge per a que tingués bon matí.

Hortito, donant dues voltes sol i cridant: «Dejadme solo!»; i sol se les hagué amb un brío i garbo como los buenos.

Encara que, quelcom *bisco y movido*, s'hi tirà tan bé, que el bicho vivent va dir «fava». Més música, menys cotilles (car les nenes ja no en duïen més), *vuelta al ruedo i petición de oreja y rábano*.

Resum: ombra, ple; sol, no tant. Cogidas, quatre sense importància. El ganao, resistent,

per ésser tan dura la cursa. Els espases tots quedaren bé, menys en Nogueritas, que agafà atajos sense fer cas dels peons, i no es guanyà cap simpatia. Comprà deu peles de protestes i derrochà saliva, dient que els altres no ho havien fet bé com ell. En Garri-guita tercero, lluint com els bons. En Segalesito (trencaire des de Sabadell), res de bo. Havia pres l'alternativa a Vic el diumenge abans.

L'organització, bona; gràcies.

Els sportmen o sidralistes que han respost a la nostra crida de la subscripció oberta en profit d'en Janer per a fer el sidral durant «Le Tour de France», per ara són els següents:

Paret López Barbero.	0'25 ptes.
Pitus	0'50 »
Un solfa.	5'00 »

Total. . . 5'75 »

Cada dissabte ens envien lo recaptat de casa l'esmolet, Rambla de les Flors, número 11.

PARET MET

El «Ford» d'en Pasqual

CARTA OBERTA

«Señor director del XUT!:

»El motivo de la presente es para dar un «quién vive» a su acreditada perspicacia, que esta vez se ha dormido en los laureles sin diquejar lo que ya es del dominio público y ustedes ignoran.

»Un servidor hace más de una semana que se pasea en un «Ford» pintado de rojo, tipo turismo y bajo de chasis, llamando la atención de todo el mundo, menos la de los que escriben el XUT!

»¿Es que badan, o es que hacen el ornio? ¿O es que pretenden establecer clases y no quieren que me codee con Zamora y Platko?

»Hagan la propaganda que acostumbren con los porteros automovilistas y les quedará eternamente reconocido su humilde servidor, a la par que guarda-meta,

PASCUAL.»

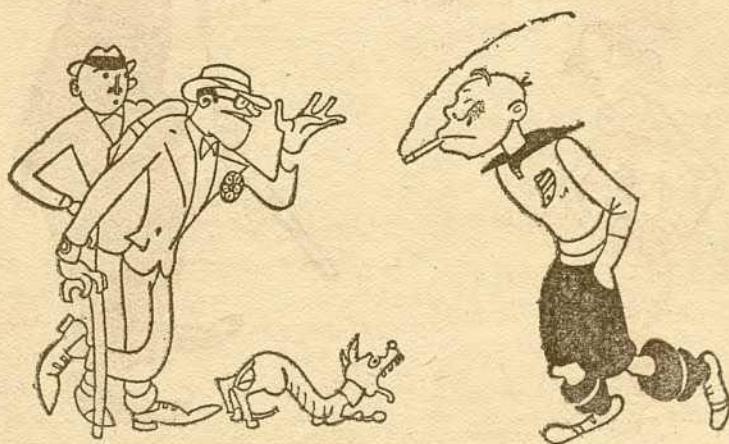
Comentaris? Cap. Es la moda. Un porter sense automòbil, avui dia és com un fanal sense fanal i com un guarda-cantó sense cantó.

Aquell cartell que llueixen les porteries de cases de senyors, que diu: «Hay ascensor», serà imitat en les porteries dels camps de futbol i dirà: «Hay automóvil».

Nosaltres confiem que dintre de poc en Jaumandreu ens convidarà a passejar amb un «Studebaker» o un «Rolls-Royce» i el motor funcionarà substituïnt la gasolina per sidral.

...Y que usted lo vea!!

EL CÒNCLAVE

EN GARROBÉ

—I doncs, que ja no vas a València?

—Ca, home! Prometien molt i no donaven res; i és allò, saps?... hoy no se fia...

L'Escola de Reflis

Al girar la cantonada del carrer Honor a Dova, vaig topar-me amb un d'aquests *dandys* de sabata baixa i mocadoret de seda, fent-li caure al mig del fang una magnífica pipa tipus 1924.

Em clavà una mirada que m'entrà fins el moll dels ossos, acompanyada d'una terrible ganyifa Cròs (patent 789123789123) que em féu tornar els cabells color d'aigua oxigenada, i, apuntant-me un revòlver que no vaig entretenir-me a filar la marca, em digué:

—Ja que tan descaradament m'ha llençat la pipa, morirà dintre pocs minuts!

—I no hi ha salvació per a mi?
—vaig dir-li tot ballant de tremolor.

—Sí!—em contestà en un to més sec que un pa de ral.—Si sou sidralista, us perdono!

Fent un bot que de poc trenco el fanal de la cantonada, vaig treure'm el xistós llibret «Barcelona-Europa-Español», tot enseyant-l'hi.

—Molt bé! Quedeu salvat, simpàtic sidralista! —va dir-me tot ficant-se a la butxaca la poc tranquil·litzadora pistola.—Vaig a parlar-vos d'un gran projecte.

I sense esperar la meua opinió, començà dient-me:

—Es tracta d'adquirir un bon local per a fundar-hi una Escola de Reflis. Aquest local ha d'estar repartit en els deguts departaments, els quals seran: primer, hi haurà dos cents molins de vent per a exercitar-se a la bufera; segon, estarà destinat a l'entrenament de boxa, per si, en cas de pinyes, cal defensar-se; tercer, aqueix serà un departament molt gran, instal·lat a l'aire lliure, per aprendre de menar automòbils i avions en cas de suble-

vació general contra el reffi... Exemple: en un dia d'arbitrar a Gijon, etc., etc.; quart, en el departament aquest, constituït per una magnífica habitació, s'hi aprendrà el maneig de les llengües, per a poder arbitrar tots els partits que es presentin, encara que sigui a la Xina; cinquè, en el cinquè...

—Es colossal! Es magnífic!... El felicito! I com podrà recollir el capital necessari per establir aquesta colossal obra? Quina pensada més gran!

—He establert una llista de socis protectors, en la qual, si vol, hi pot contribuir. La quota mínima és de vint-i-cinc pessetes...

—Tingui!—vaig dir-li tot entregant-li un bitllet de cent peles que acabava de treure de la rifa.

—Molt bé!—va dir-me tot embutxacant-se les peles.

Després es tregué un bloc de notes i m'hi apuntà el meu nom,

i em donà una gran tarja que deia «Nasi Jems, ex-fundador de l'Escola de Reflis»; després, pujant en un taxi de pela, marxà, fent-me una gran barretada, al mateix temps que un home que havia escoltat un tros de la conversa, em digué:

—Ja l'han enredat!

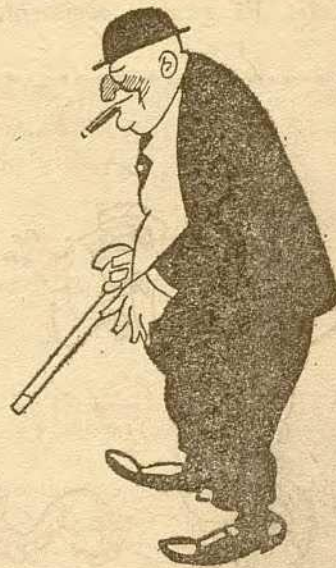
—Què vol dir? —vaig dir-li, badant una boca més grossa que la que poso per veure en Zamora quan para un penal.

—Vull dir que l'han robat!... No veu que és un lladre a la moda?

Vaig desmaiarme, caient a terra, tot clavant-me un cop a la closca que em féu despertar del misteriós somni, mentre, posant-me les mans a la butxaca de l'armilla per veure si m'hi trobava les cent peles, vaig veure amb gran desil·lusió que tan sols hi tenia quinze cèntims pel XUT!, mentre entre mi exclamava:

—Quin somni! Quina llàstima! Si hagués estat despert no me les hauria deixat pispar les cent peles, vatua!

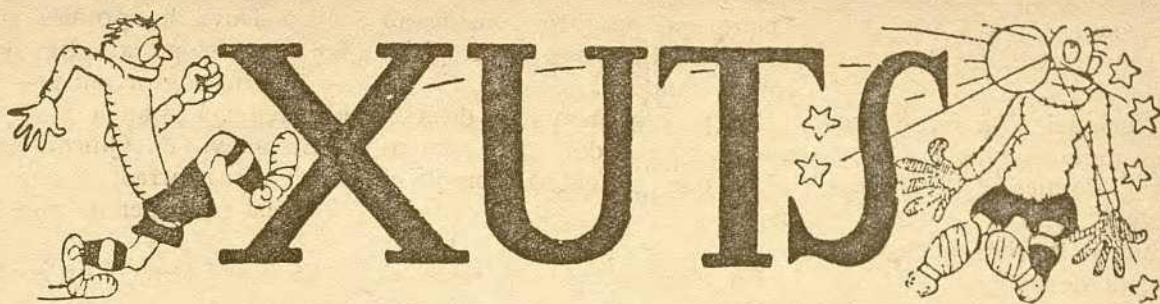
EL SERENO DE L'ALTRE BARRI

DESPRÉS DE LA FESTA INFANTIL

En Cardona.—Digues, maco: qui t'ha agradat més? En Pasqual, o en Platko?

El nen.—A mi, el brenar.

En Molina, el mig-centre valencià, és quasi segur que jugarà amb la «U. E. de Sans».

Diem quasi segur, perquè estem tan escamats, que si ens juressin que l'Alcàntara anava de porter amb el «Sabadell», no ens ho creuríem.

—
La Estaca, de València, publica el següent vers:

«*Que es gran el Barcelona!*»

Diste al campeón de Aragón dos palizas soberanas, mas las siguientes semanas recibiste una lección; y, por mucho que te afanas, te atizan sin compasión una tras otra, dos «tanás», ya el Sporting, de Gijón, ora la Real Unión (Sociedades inhumanas). Empero, ¡oh, Barça!, saldrás al fin y al cabo triunfante. A campeón llegarás (porqué al Madrid vencerás) y serás campeón flamante por debajo, por delante, por arriba y por detrás.»

Si en Noga ho llegeix, s'ha de ficar al llit amb 40 graus de febre.

—
En el partit celebrat al camp de Les Corts a benefici de la mianada, el reffi concedia ço que demanava la quitxalla.

Vet aquí una cosa que, per la seva novetat, ha fet la mar de gràcia i a nosaltres no ens n'ha fet gens.

Ja ho havíem vist alguna altra vegada.

—
En Dova, en Quicoff, en Cuscunilles i el Mosso encarregat de

la cacera de puces, fa tres dies que estan tancats i barrats a la sala del ventilador, en conferència secreta.

Això fa preveure que el número extraordinari de la setmana vinent serà un *dechado de perfección*.

Al tanto, sidralistes!

—
Un dels socis més fanàtics de la «U. E. de Sans» s'ha revoltat contra els seus i ha fugit amb tot un equip, fundant a Sans, davant mateix del camp de la Unió el «Centre Esportiu de Sans».

Tu quòque Hernández, fili meus?

—
En Peidró no vol dir res. Hem provat de *sonsacarlo*, però no vol cantar. Diu que *quien canta las pafias espanta*.

Muts i a la pasta, doncs!

—
Quan el «Terrassa» va anar a jugar les semi-finals, va fer-ho acompanyat d'en Rosell i d'en Pich.

Aquests feren objecte de totes les atencions a en Massagué. Era la nina dels seus ulls. Cor que vols, cor que desitges.

Que si era amb mires interessades?

Ca! Qüestió de simpaties.

Doncs, què es creuen?

—
Preguntàrem a en Germà:

—Què: com ha anat el seu club?

—Psh! Miri: que ha perdut l'«Esperança»!

—Home! Així estem? Fan mal fet d'entregar-se al pessimis-

me. Després d'un temps un altre en ve...

—No. Si vull dir que hem guanyat a l'«Esperança», de Sant Sebastià, per 5 a 1!

—Ah!!

—
Segons *Deportes*, la davantera del «Barça», el diumenge, va tenir *una de sus mejores tardes*.

Cert, certíssim, sinó que va ésser una *buen a tarde* per als contraris.

—
El partit amb l'«Irún» que de què no va acabar malament per culpa de l'Adrados.

La cosa es va posar tan bruta en alguns moments, que hi trobàvem a mancar una partida de sabó «Magna», que diuen que és ço que més neteja.

—
Si l'Adrados arriba a ésser un jutge autoritari i *de ordeno y mando* com en Milego, l'Alcàntara, a hores d'ara, ja hauria estat desqualificat per un any.

Perquè, Paulí, està bé tenir geni, però no donar espectacles que sols condueixen a soliviantar el públic.

—
A l'hora en què tanquem i barrem aquesta edició, ja es deu haver jugat la bona entre l'«Osasuna» i el «Terrassa».

El XUT!, desitjós d'informar els seus llegidors, posarà els resultats en un rètol col·locat en el balcó de la casa de la Rambla de Canaletes on té *El Sol* la Redacció.

Com poden veure, no reparem en sacrificis.

Es molt gran el camp del «Barcelona».

Oi, senyor Adrados?

La Nacional s'ha fet de cos amb els reglaments.

Caram, Parajes! Què et creus que ets?

Per ara no ets més que un matzemista de panyos!

Ara, que demostres coneixes'l. I d'això et vals.

Vuitanta vuit salts, vint-i-sis caigudes «fingides», setanta tres punts de *shimmy*, dotze de *tango* i vuit de *camel-trot*, va fer diumenge passat en Sami, durant una hora i mitja, per tocar la pilota una dotzena de vegades.

El «Birmingham», l'equip que dibuixa, broda i fa el que vol jugant a futbol, tornarà a jugar amb l'«Europa» aquesta temporada.

Gràcies, Mates, al donar-nos

ocasió de poder tornar a veure l'equip que nosaltres considerem com el millor que ha trepitjat camps catalans.

No podem menys de desitjar que el públic, donant-se compte de ço que li ofereixes, ompli el camp.

En Surroca, per distreure el públic, va provar de fer *el pase de la muerte* amb en Pasqual, i si es descuida el fa massa bé.

Aquest xicot no en té prou de fer penals, fauts, etc., etc., que ara farà gols i tot, com en Montesinos.

A aquest pas seràs una joia, però per als contraris.

Es difícil distingir un professional d'un *amateur*.

Però no és gens difícil distingir el que gasta sabó «Magna» del que gasta altres sabons, ja que el «Magna» deixa les mans molt més blanques i fines.

Avui va la bona.

En Dova ha promès anar a fer un ressopó al «Xiringuito» — pagant algun amic — si el «Barcelona» guanya.

En canvi, en Quicoff ens ha sortit «irundarra».

Quina pena per un pare!

En René Petit té un geni com una pólvora.

Perquè l'havia carregat, li va dir una cosa que porta cua, a en Sancho.

Home, *mussiù*... La til·la va força barateta!

Un amic nostre, que és *pu-diente*, va puginar 25 de l'ala per una entrada del passat diumenge.

I diu que no li saben greu.

Si endevinen de quins «istes» és, els regalem un paper de fumar.

Cada dia rebem un anònim, en els quals se'ns amenaça en

Dimecres 7 de Maig de 1924

apareixerà el nombre extraordinari del

XUT!

dedicat al campionat d'Esport d'enguny

Portades amb color; ninots a dojo; autògrafs d'impremta de tots els jugadors blaugrana; història documentada i comentada tècnicament de tot el Campionat; entrevistes amb els jugadors del «Terrassa»; succeïts còmics ocorreguts en cada desplaçament; «xistos», poesies i ressenyes emocionants de les últimes clatellades...; etc., etc., etc. Preciós exemplar que no pot mancar en cap biblioteca futbolística. — *Lectura sana, de fácil digestión y humorismo incongruente al alcance de todas las inteligencias* ::

Precio mínimo 25 cts.

*Voluntariamente queremos arruinarnos, sólo por merecer la estimación del público.—
Nuestra recompensa será la miseria.*

forma que fa posar els pèls de punxa.

«Os ribetearemos el ombli-go...»

«Os esbocinaremos la carcanada...»

«Os sofriremos con cebolla el melic...»

En Dova, que és poeta i vegetarià, va dir-hi la seva opinió:

«Carla que venga sin firma,
no os dé mandanga ni pena:
la ficáis en la dallonsas
y tiráis de la cadena...»

En Samitier està encarinyat amb Sant Sebastià.

A la cuenta hi ha allí quelcom que el crida...

I que no és precisament res que amb el futbol faci referència...

Res: que hi ha propòsits de casori per a d'aquí dos anys.

Ei! I no xafardegem, eh?

Saben en Ponzoni? Ja no és a càl «Barcelona».

Què ha passat? No volem engranyar-los. No ho sabem. I si ho sapiguéssim, no ho diríem.

No fos cas que en Segura s'enfadés amb nosaltres un xic més!

El dia de la festa de la quitxalla, vàrem veure fer de *linesmen* el senyor Amat i en Pere Guardiola.

Estaven més monos!

Els uruguais, cap allà el Nord, claven pallisses a dotzenes.

Però diuen els «cronistes» que no els convencen.

No sé pas què volen.

Una pregunta: ¿i als uruguais els convencen els equips del Nord?

El senyor entès de la tribuna:

—Són bilbaïns, oi, els blancs?

En Quicoff-Plongeon:

—No, senyor, són madrilenys.

(Si vostès sabessin lo divertit que és, a la tribuna del «Barça», fer passar els irundarres per madrilenys, li haurien dit el mateix.)

—Madrilenys! Ha, ha, ha! Pobrets!...

Per una sola vegada parlem seriosament i diem que això és cert i que a la meitat de la segona part en Quicoff va tenir de deixar el lloc, després d'haver rebut tres trepitjades, setanta tres cops de colze, vuit *epercuts* i dotze directes del senyor entès de la tribuna, encara que el més sensible és que, de tant cridar, ens l'ha deixat més sord que una tàpia.

El partido al cronómetro, segons *Deportes*:

«4'52.—Sagi envía un formidable centro-scroot que el portero no puede parar... pero pasa rozando el poste.»

Una verdadera llàstima! Una vegada que no el podia parar, *pasa rozando el poste*, i quan anaven dintre, els parava. Ja és tenir sort, això, ja!

«4'58.—Insiste Irún en su ataque.»

S'equivoquen. A aquesta hora ja feia cinc minuts que insistien.

«5'42.—Se castiga un «hors-jeu» de Sami.»

I pensar que nosaltres, en estranger, només sabem escriure *kik*, i amb prou feines!

«5'55.—Varios foulds consecutivos.»

Ah, ja! Un darrera l'altre, però tots alhora... *No es posible, pero tampoco es probable.*

«6'5.—Manos de Irún.»

Manos, o «manus»?

«6'8.—Primer goal. Centro-school de Piera. Emery calcula torcidamente la trayectoria del balón, que se cuela en la red.»

Sempre hauríem dit que l'havia calculat *malamente*, però *torcidamente*, no!

No ens hi atrevim, la veritat. Fan més broma que nosaltres. Mirin que per calcular la *trayectoria de un balón* estar *torcido*! No fóra igual *farcido*?

Vostès han deixat de llegir els *comentarios* que fa en Rocha a *Deportes*?

—Sí, mal fet.

Allò és el prototipus del comentari antitècnic. Segons el nostre criteri, en tot té raó, però donant un significat invers a ço que ha escrit.

L'hora del correu

Alcantarilla. —Miri... ho sentim..., però encara no estan prou bé. Si un amic de vostè que estés fort d'ortografia catalana, l'hi arreglava, l'hi publicariem, perquè no és poca-solta.

Un admirador del Masnou. —Veurà, com que ço que ens envia sembla un anunci, no ho publiquem. Si ens envia alguna altra cosa, encara que hi surtin els Grau, els Estapé, etc., etcètera, ho inserirem.

Jordi a l'atac. —Ho guardem.

Jim Fal-toc. —Fixi's en els diàlegs que publiquem, com determinem les preguntes i les respostes. Si volguéssim publicar ço que ens envia, el l'notipista es tornaria boig.

Pasta-Naga. —Encara que faci molta calor, el seu article el trobem excessivament suat.

C. Hulé. —Jove! Sàpiga que no publiquem res que pugui ofendre la moral i las buenas costumbres.

REPRESENTA COSTA: CARRER FOR, 45.—BARCELONA

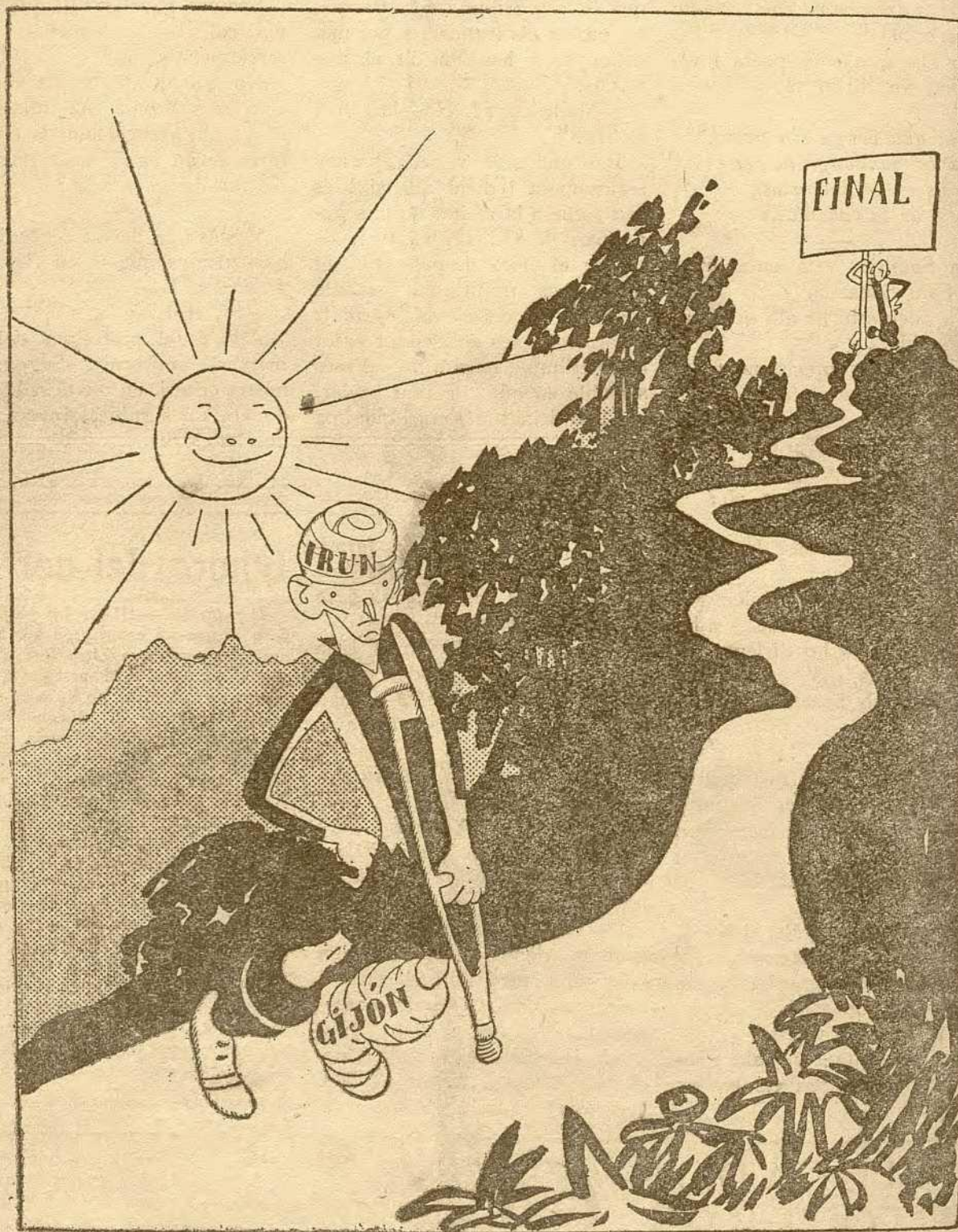
EL JUGADOR DE FOOT-BALL

bra de gran utilidad para presenciar, jugar o arbitrar partidos.—Reglamento oficial.—Léxico inglés-español. Explicación del *off-side*.—Cirugía de urgencia.—Higiene del jugador.

Un tomo en rústica con cubierta en colores: 1'25 ptas.

EL CALVARI DEL CAMPIONAT

El «Barça».—Quan hi arribaré, no em coneixeran.